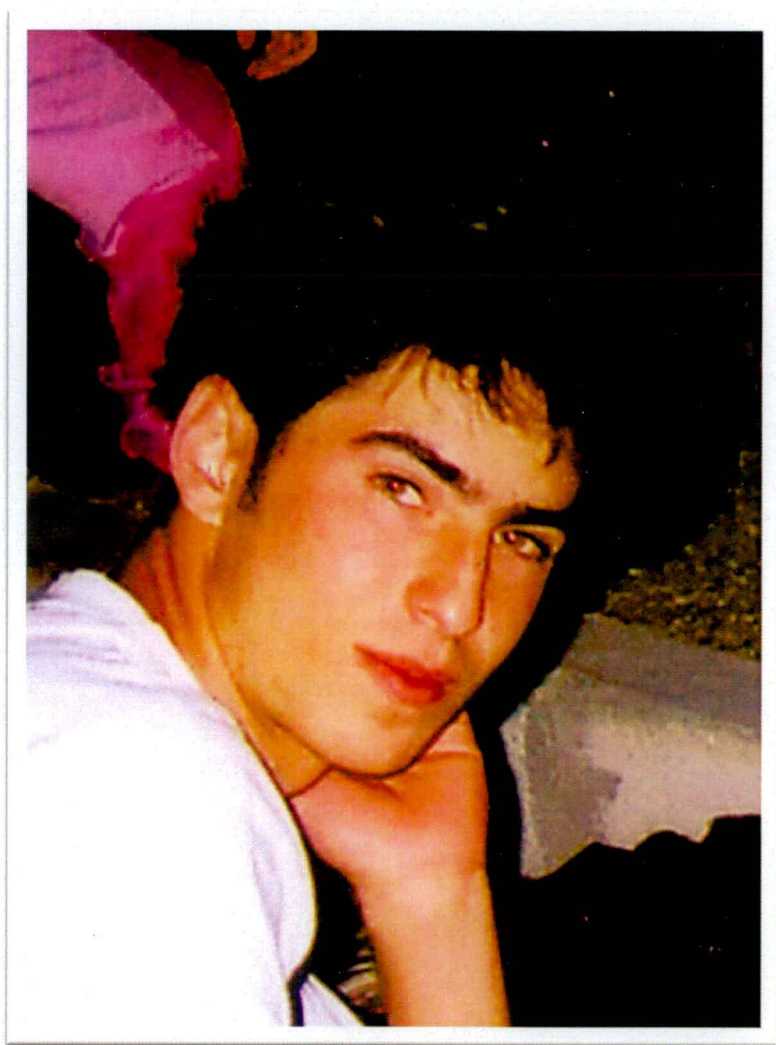

בניה יהונתן צוקרמן

ח' באדר תשמ"ו, 16.2.1986 - ל' שבט התשס"ד, 22.2.04

תוכן עניינים

3.....	בניה יהונתן צוקרמן הי"ד
4.....	פתיחה – דבר התלמידות
5.....	ילדות
7.....	משפחה
8.....	דברים שכתב יוחאי, אחיו של בניה
9.....	דברים שכתבה רוני, אחותו של בניה
10.....	בית ספר תיכון
12.....	חבר
13.....	יום הפיגוע
15.....	זיכרון
16.....	בלוז כנעני/ אהוד בנאי
17.....	הנצחה
19.....	דבר הסטודנט

בניה יהונתן צוקרמן הי"ד

בניה נולד בתאריך ח' באדר תשמ"ו, 16.2.1986, בבית החולים "הדסה" בהר הצופים בירושלים, וגדל בשכונת עין-כרם.

בניה למד בביה"ס הניסויי בירושלים, מכתה א' עד כיתה יב'.

בתיכון למד בניה במגמת קולנוע. תחום זה היה קרוב מאוד ללבו והוא השקיע בו הרבה מזמנו.

בסרט הגמר לבגרות שהכינו הוא וחבריו לכיתה נבחר להיות במאי הסרט, אך לא זכה לסיימו.

בניה שיחק בנבחרת הכדורעף בבית הספר, והיה ספורטאי מצטיין.

חלומה היה לשרת בצבא בסיירת מובחרת.

משפחתו וחבריו זוכרים אותו שמח, מצחיק, אוהב ורגיש.

בניה נרצח בבוקר יום א', ל' שבט התשס"ד, 22.2.04,

בפיגוע באוטובוס 14א' מול גן הפעמון, בדרכו לבית הספר.

יהי זכרו ברוך.

פתיחה – עורכות הספר

בתחילת השנה הציגו בפנינו כמה אפשרויות לבחירת עבודה בהתנסות. היינו צריכות לבחור מסגרת בה נעסוק במשך השנה, בחרנו להכין ספר הנצחה לנופל בית הספר, מפני שרצינו לעשות משהו שיהיה משמעותי בעינינו ויעניין אותנו. בחרנו להנציח את בניה צוקרמן, כי רצינו ללמוד על סיפורו, שתמיד הכרנו אך לא לעומק.

אנו מרגישות שבזכות העבודה על הספר למדנו רבות על בניה וסיפור החיים שלו. במהלך הכתיבה נפגשנו עם משפחתו, מוריו וחבריו, שהציגו בפנינו נער שובב, מצחיק, חברותי, מלא שמחת חיים, שתמיד לקח את הדברים באופן חיובי ואופטימי.

בניה היה מאוד דומיננטי בשכבה במשך שהותו בבית הספר, השקיע הרבה במגמת הקולנוע, שהייתה מאוד קרובה לליבו, ועם זאת היה מאוד משפחתי, אחראי, בוגר, מקסים, עם הרבה רצון לעזור. אף בגידול אחיו הקטנים.

בני המשפחה סיפרו איך הוא היה אח גדול במלוא מובן המילה. תמיד היה מקשיב ומייעץ, דואג ומשקיע מזמנו במשפחה.

בזמן העבודה נתקלנו בסיפורים כואבים, מרגשים ומצחיקים. הרגשנו שכתובת הספר הייתה זכות גדולה בשבילנו, שיכולנו להכיר מקרוב את סיפור חייו של בנייה. אנו מודות למשפחה ולכל הקרובים על שיתוף הפעולה שעזר לנו להגיע לתוצאה.

רוני, יערה והילה

ילדות

בניה נולד בתאריך ח' באדר תשמ"ו, 16.2.1986, בבית החולים "הדסה" בהר הצופים בירושלים.

הוריו בחרו את השם בניה, למרות שלא היו דתיים בזמן שנולד, כי רצו שיהיה לו קשר עם הא-ל. בנוסף לכך, דיברה אליהם הדמות של בניהו בן יהוידע מגיבוריו של דוד המלך. בניה קיבל גם שם שני: יהונתן.

בניה גדל בשכונת עין כרם בירושלים.

בילדותו בילה בניה רבות עם אביו, מויש, שעבד כיערן בקק"ל. בהיותו בן שלוש-ארבע, הסתובב ביערות ימים ולילות עם אביו. לאחר שבניה נרצח, הוריו הקימו מצפור לזכרו באזור שבו מויש עבד כיערן. המצפור נמצא בהר עוזרר על רכס כפירה, מצפון לנטף.

הוריו של בניה קנו סוסה, כי מויש חשב שיפתח את בניה לעבוד עם הסוסה. החזון של מויש התברר כהצלחה, ובניה אהב את הסוסה, נקשר אליה, והשקיע בה. הוא ניקה את האורווה שלה, טייל איתה, ונהנה לרכוב עליה. גידול הסוסה והרכיבה עליה היו משמעותיים בילדותו ובהתפתחותו של בניה.

המשפחה של בניה אהבה לצאת לטיולים באזורים שונים בארץ. בעיקר הם אהבו לטייל בדרום, באזור המדבר. גם בבגרותו בניה אהב לטייל עם המשפחה, ומויש תכנן לצאת איתו לטיול לכבוד סוף כיתה י"ב. הטיול תוכנן לסוף השבוע שבו היה הפיגוע, ובגלל הרצח הטיול לא יצא אל הפועל.

בניה למד בבית הספר היסודי הניסויי. בהיותו בכיתה ד', החלו הוריו של בניה בתהליך של חזרה בתשובה. בניה לא רצה לחזור בתשובה, והוריו נתנו לו את החופש לבחור את דרכו, ולהמשיך באורח חייו הקודם. בניה גם בחר להמשיך ללמוד בבית הספר הניסויי ולהישאר עם חבריו, בחירה שהמשיכה גם לשנות התיכון.

את בר המצווה של בניה חגגה המשפחה באירוע צנוע, שבו בניה עלה לתורה בבית הכנסת. בנוסף, חגגה המשפחה עם חברים בביתם.

משפחה

משפחתו של בניה זוכרים אותו כאח דומיננטי. הוא היה ממש "אח גדול". האחים מספרים על קשר אישי מיוחד שהיה בינו וביניהם. הוא היה אח בוגר ותומך, מצחיק ומלא שמחת חיים.

אחיו מספרים על סבלנותו ורגישותו, בעת שהיה שוכב ליד מיטתו של דויד, אחיו הקטן ומספר לו סיפורים לפני השינה. הסיפורים היו משמחים ומפנקים את אחיו, ולפעמים בניה היה נרדם בעצמו לפני שסיים את הסיפור.

בניה היה גם בשלן גדול, והיה שותף בבישולים בבית לקראת שבת. ביום שישי, היה ידוע בבית שיש זמן שבו בניה מבשל לקראת שבת את הפשטידות הקבועות שלו. את עבודת הבישול בניה היה מתבל בשירה מתוך שמחה.

בסעודות שבת בניה היה בקביעות נמצא עם המשפחה, ובסוף הסעודות היה בניה מריץ צחוקים ביחד עם אביו. זכורה למשפחה התנוחה של בניה, משעין את ראשו עם רעמת התלתלים לאחור, על שתי ידיו, ומספר בדיחות.

דברים שכתב יוחאי, אחיו של בניה, כשהיה בן שמונה
קוראים לו בניה, אח שלי.

הוא היה הילד של הכיתה

הוא אהב את היופי שבחיים

ואני אהבתי את רעמת השיער שלו.

הוא היה רגיש,

אף פעם לא מעליב

ואני הייתי אוהב לשחק איתו כדורגל.

הוא היה עם החברים שלו כל הזמן

ואני הייתי רוצה להיות ביניהם.

כשהיה משהו עצוב כמו פיגוע באוטובוס

הוא היה אומר שצריך להמשיך, ולא לתת לחיים לעצור

צריך לצחוק ולשמוח.

ואני הייתי אומר: "נכון, צריך להמשיך אבל לשמור על עצמך".

ועכשיו אני יודע, שבאמת צריך להמשיך למרות שזה קשה

והוא גם עכשיו צוחק.

ואני רואה אותו

והוא אומר: "היי מה אתך?"

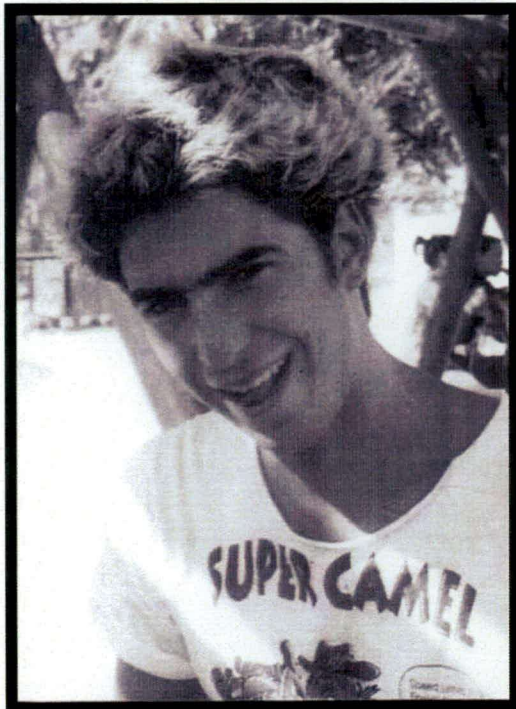
ואני אומר לו: "תחזור, קשה לי."

"יש לי עכשיו תפקיד כאן למעלה", הוא עונה לי

"אתה תמשיך בחיים, אני אתך.

זוכר יוחאי!! לא מפסיקים את החיים".

"כן, כן בניה, אני יודע, אני זוכר וגם ממשיך".

דברים שכתבה רוני, אחותו של בניה

בניה שלנו

כשאני חושבת על בניה אני רואה את השמחה, האופטימיות והקלילות שהוא נהג לראות דרכה את העולם.

הוא ידע כל כך איך לנצל כל רגע, ליהנות ולהיות שמח.

יש לי כמה תמונות חזקות בראש.

אני זוכרת רגעים שאתה מבשל רוקד ושר במטבח, מבסוט מהחיים.

זוכרת איך היית מרדים את דודי, מחזיק אותו על הידיים כשהוא היה תינוק, וכשהוא גדל - שוכב לידו במיטה ומספר לו סיפורים עד שאתה נרדם בעצמך.

אחרי ארוחת השבת יושב נשען לאחור מעביר את היד בשיער, מעביר עם אבא חוויות ומספר סיפורים...

אני זוכרת ששאלתי אותך מה פירוש המילה "חרמן" ואתה אמרת לי "ששש לא ליד אימא..... אחר כך אני אסביר לך כל מה שתרצי..." ובאמת הסברת.....

זוכרת את הימים שהיינו נוסעים עם אימא לקניון לקנות בגדים, כל כך אהבתי את הימים האלו...

לפעמים היית מתייעץ איתי על כל מיני דברים קטנים - גרמת לי להרגיש שדעתי חשובה לך.

זוכרת את השירים של טיפקס מתנגנים בקולי קולות ואת כל המערכונים של הגששים שידעת בעל פה.

זוכרת את הבלגן של החדר שלך שבין רגע היה הופך לסדר.

את השידה הלבנה עם המגירות (והידיות השבורות) של הדברים הפרטיים שלך, עם תמונות ומכתבי אהבה, שמדי פעם הייתי מחטטת לך בהם, וגונבת קצת מהשוקולדים שלך...

תמיד היית עסוק בעניינים שלך ועם החברים שלך, ומדי פעם היית מצטרף אלינו לחופשות במעגן מיכאל או בטוילים מאושרים.

אני זוכרת כל כך בבירור את היום שבו סיפרת לי על רוני שלך, הראית לי את התמונה בעיתון ואמרת לי שעוד מעט היא תהיה שלך....

הדמות הבוגרת שלך
איתי

ואפילו שאנחנו
ממשיכים לגדול ואתה
נשאר בן 18, אתה
אחי הגדול לתמיד.

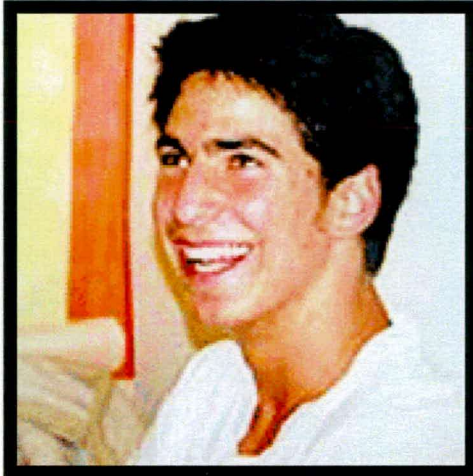
בית ספר תיכון

בניה היה תלמיד טוב, אך לא עניין אותו להיות תלמיד מצוין. הוא היה משקיע במה שאהב, והצליח בכך. לדוגמה, במגמת קולנוע, בניה היה מאוד מרכזי, ובסרט הגמר קיבל את תפקיד הבמאי. לאחר הירצחו, מגמת הקולנוע הוקדשה לזכרו.

בניה היה תלמיד חמוד, שובב, פטפטן, עושה צחוקים וכריזמתי. היה מאוד מעניין להקשיב לדבריו בשיעורים. בניה מאוד התאים לרוח בית הספר הניסויי, שבו אנשים עושים את מה שהם אוהבים ונמנעים מלעשות את מה שהם לא אוהבים.

המורים מספרים שהיה להם קשר מיוחד. איילת המורה לקולנוע אמרה, שהיה להם קשר טוב. "אהבתי אותו ממש ואף פעם לא אמרתי לו את זה, ובעקבות מה שקרה אני יותר פתוחה להגיד לאנשים מה שאני חושבת. היה לו קסם מיוחד. תקופה קצרה אחרי הפיגוע כשהייתי רואה נער ברחוב שהיה דומה לו בצבע השיער, הייתי חושבת שזה הוא".

גם גיורא, המורה לספרות מספר על יחס אישי: "היינו חברים מאוד קרובים. היה לי כיף בחברתו".

מדבריו של אורי גבע (המנהל):

בטיול שנתי הייתה להם מדריכה, שהתעקשה לדבר באוטובוס. זאת הייתה טעות איומה, מכיוון שכל משפט שהיא הייתה מוציאה מהפה הם היו מתחילים לשרוק... הלכתי לאמצע האוטובוס, ואמרתי: 'הבא ששורק, אני יושב עליו'. מיד כולם התחילו לשרוק... הייתי צריך לבחור על מי

לשבת, וישר ידעתי שאני בוחר בבניה, 'זה ראש טוב' הוא יקבל את זה. הוא נאבק בי, ולקחתי לו את המשרוקית, ואמרתי: "אם אתם לא מפסיקים אני 'מרביץ' לו".

בניה היה עושה הרבה מעשׂי קונדס, ונשאר ילד טוב לב. היה מקרה שמישהי מהשכבה נעלבה ממנו ונאלצתי להשעות אותו, וכשחזר אליי לשיחה עם הוריו, מיד ראיתי שהבין שזה דבר שלא עושים ורצה לתקן.

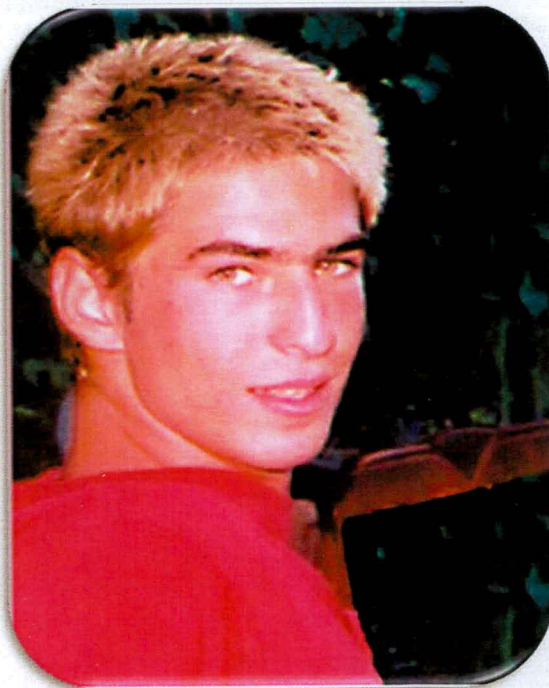
בניה היה הולך עד הקצה במעשיו. הוא נעל את השומר בבודקה שלו, וכשבאתי עם השומר לכיתה לברר מי זה היה, השומר הצביע על בניה והוא בתגובה התפוצץ מצחוק. הוא ומור הביאו קונגו לבית הספר, הרימו כמה בלטות בכניסה לבית הספר ובמקומן שמו בלטות חדשות ועליהן שם המחזור שלהם, כ"ה. ישר ידעתי שזה בניה, וצעקתי לו לבוא אליי..."

מתוך הדברים שנאמרו בשיעור הקולנוע הראשון בלי בניה האהוב...

- הצער שלכם, תלמידי היקרים, הזכיר לי את צערו של דוד בנפול חברו האהוב, יהונתן...
- צר לי עליך, תלמידי בניה... צר לי וצפוף לי ומחניק. הלב מתכווץ לכדי צימוק קטן, וזה כואב. כואב פיזית. צר לי על העלומים שנגדעו, על כל האתגרים שהיית אמור לחוות, ולהצליח בהם!
 - צר לי עליך, תלמידי בניה. נעמת לי מאוד... נעם לי החיוך שלך, הפנים שאמרו: "הכל בשליטה, אל תדאגי"- ובאמת, לא דאגתי. החיסרון שלך בשיעורים שלנו יהיה גדול במיוחד, משמעותי במיוחד.
 - צר לי עליך, תלמידי יהונתן.. מעולם לא ידעתי שיש לך שני שמות, אבל כעת מסתבר לי שהם מתאים לך, שהוא מאוד אתה.
- האבל שלנו גדול מנשוא ואיתו אנחנו צריכים להמשיך, לעשות סרטים. איך עושים את זה? המעבר מאפיסת הכוחות לרתימתם מחדש הוא קשה, הדרגתי ומתמשך. כנראה שיתמשך עד עולם. לעם ישראל לא נותנים שהות להדרגה - המעברים הם קשים וחדים: יום הזיכרון, יום העצמאות - נרצחת בראש חודש אדר - ופורים בי"ד בו, עלינו לשמוח! מי ייתן ויהיה לנו כח!

בניה, אנחנו אוהבים אותך מאוד.
תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.
אמן!

דברים שאמרה איילת סמואל המורה לקולנוע בשיעור הראשון לאחר הפיגוע.

חבר

בניה היה חברותי מאוד, אהב לבלות, לצחוק ולהיפגש עם חברים. רבים זוכרים אותו כאדם שמח, מצחיק, כריזמטי, נעים ומתחבר עם כולם. היה מרכזי בחברה, וכשהיה מדבר כולם היו מקשיבים.

אחד המשפטים הזכורים של בניה היה "סבבה אני בא". המשפט מאוד אפיין אותו מכיוון שהיה מסור מאוד לחבריו ותמיד היה מגיע לעזור.

בניה וחבריו תכננו לצאת לטיול לאמסטרדם בחופשה לאחר סוף כיתה י"ב, אבל הפיגוע מנע מהם לממש את חלומם.

לבניה הייתה חברה, רוני, אותה הוא אהב מאד. בשבת לפני הפיגוע, רוני הגיעה בפעם הראשונה לסעודת שבת אצל משפחת צוקרמן, וזה ריגש מאוד את בניה ואת משפחתו.

מתוך דברים של חברו, מור אגאי

"הכרתי את בניה בכיתה ב'. בגיל 10 המשפחה שלו החלה תהליך חזרה בתשובה, ובניה החליט שהוא לא רוצה, הוא התרחק מהמשפחה, וישן הרבה אצלי ואצל חברים.

בניה היה ילד פיקח, חברותי, מחובר לכולם, תלמיד טוב, שובב, פעיל שכבתית ובליון רציני. הוא אהב מאוד כדור-עף וזכה בכמה גביעים.

גם כשהיינו עושים שטויות, והיו רוצים להשעות אותנו, בניה תמיד ידע איך להיחלץ ממצבים כאלה או לנצל אותם. למשל כשרצו להשעות כמה חברים מהשכבה והוא ביניהם, בניה דאג לכך שישעו את כולם באותם ימים ונסענו כולנו לים.

במשך השנה שלאחר הפיגוע, כשהיינו יוצאים, כל כוס ראשונה היינו מקדישים לבניה".

מתוך ראיון עם אורי גבע (מנהל בית הספר

בתקופת לימודיו של בניה)

"הוא היה הקפטן של נבחרת הכדור-עף, וסמכו עליו. אני זוכר את אחד הדברים היפים שראיתי בהקשר הרב גילאי בניסויי. ראיתי אותו משחק עם ילד בכיתה ד', והוא היה בכיתה י' או יא' (קפטן כדור עף), הוא היה כמו אלוקים בשביל ילדים קטנים. הוא בא לילד קטן, והתחיל ללמד אותו ולשחק עימו".

יום הפיגוע

מתוך ראיון עם המשפחה:

"בערב שלפני הפיגוע בניה ישן אצל רוני, חברה שלו. ביום הפיגוע הוא היה אמור לנסוע למשטרה לפני הלימודים כדי לקחת את הארנק, שנגנב לו.

באותו היום נסענו באופן מפתיע כולם ביחד באוטו, מה שבדרך כלל לא היה קורה. היה מאוד קר, והוא ביקש שנביא לו את המעיל. זה היה הזוי שכולנו נפגשנו באותו הבוקר, כי זה באמת לא היה קורה שאנחנו נוסעים כולם, ביחד עם רחלי, וזו הייתה הפעם האחרונה... הקפצנו אותו לתחנת המשטרה בתלפיות. בסופו של דבר, התברר לו שזו לא הייתה התחנה שאליה היה צריך להגיע, אז הוא עלה על אוטובוס קו 14 לכיוון העיר".

אילת (אימא של בניה): "אני שמעתי ממקום העבודה שלי את רעש הפיגוע, אבל לא חשבתי שבניה שם, כי לפי החישובים של הזמנים הוא היה אמור להספיק להגיע כבר".

מויש (אבא של בניה):

"אחרי ששמעתי מחבר בעבודה שהיה פיגוע, הרגשתי את כל הגוף מתמלא בשחור, עוד לא ידעתי כלום אבל הגוף שלי כבר ידע..."

התקשרו אליי מבית הספר ומהחברים, ואמרו שלא מוצאים את בניה. עירבתי את אביה של רוני, שהיה

רופא שיבדוק ברשימות הפצועים".

ההתרחשות בבית הספר

מתוך ראיון עם מור אגאי:

"באותו יום התקשרו אליי, ואמרו לי שלא יודעים איפה יואב מלול (אחד החברים מהשכבה). קמתי ונסעתי לבית הספר, וכשהגעתי ראיתי שיואב כבר נמצא בבית הספר. רצה שמועה שלא יודעים איפה בניה. בהתחלה לא כל כך דאגנו, מכיוון שידענו שבניה היה נוטה לאחר.

ניסינו להתקשר אליו והוא לא ענה. התקשרתי לרוני, חברה של בניה, והיא אמרה שהוא עלה על אוטובוס לכיוון המשטרה. 45 דקות אחר כך התקשרתי למויש (אבא של בניה).

ידענו שבניה היה באזור הפיגוע. נכנסו למזכירות והייתה תחושה שמשהו קרה. פרחית, ענת ואורי פינו לנו את החדר, כדי שנתקשר לבתי חולים. הבנו שמשהו קרה, וב-12 וחצי התקשרתי למויש, והוא אמר שהם נוסעים לאבו כביר. הורים, בוגרים ועוד באו לבית הספר, כל בית הספר קיבל שוק. הלכנו לבתי חולים וניסנו לזהות פצועים, בסביבות הצהריים שכבת יא' והשכבה שלנו ישבו ביחד. צחקנו ו-10 דקות אחר כך כולם בכו. אורי בא אליי, ואמר שהם לא יכולים לעשות כלום, עד שלא יודעים שזה בטוח. לאחר כמה דקות מויש התקשר אליי ואמר לי "הנער לא סבל", ומשם אני לא מצליח להיזכר בהמשך השיחה".

מתוך ראיון עם המנהל אורי גבע

"ידענו בוודאות רק בשלוש, אך כבר לפני היו חשדות מאוד ברורות שבניה היה באוטובוס. מסביב לביה"ס התאספו הרבה עיתונאים, ואחת הכתבות אמרה שהיא כבר יודעת, אבל אני אמרתי לה שאני מחכה שהמשפחה או המשטרה יודיעו לי רשמית. בשעה רבע לשתיים קיבלתי טלפון מהמשפחה שזיהו את הגופה. כינסנו את כל השכבה והודענו להם".

זיכרון

שיר שכתבה אילת, אימא של בניה

הלוואי שלעולם לא אבין
כשמבינים – מתים

כששוכחים – מתים
כשזוכרים – חיים

הלוואי שלעולם לא אחיה
כדי לזכור
להתגעגע
לאהוב
לכאוב

כשכואב – חיים
כשכואב אי אפשר לישון
כשישנים – מתים

הלוואי שלעולם לא אבין
כדי לחיות
כדי לזכור
להתגעגע
לכאוב ולאהוב

כשזוכרים וכואבים – חיים
כשמתגעגעים ואוהבים – מחיים את המתים

מויש ובניה

שיר שכתבה רחלי, אחותו של בניה

יושבת לבד בחדר חשוך
כואבת, חושבת, רוצה לדעת מדוע
יושבת עם כולם בחדר מואר
מדברת, צוחקת, אך לא חשה מאומה

יושבים ביחד
מרגישים לבד
צוחקים ביחד
בוכים בצד.

בלוז כנעני/ אהוד בנאי

מאז שעזבת הרבה השתנה כאן
זהו זמן שיגעון
מהומה עד אין קץ
ובכל רגע חדש
פורענות לא עלינו
והכל חי ברשת הכל מתפוצץ
ובאופק אחר על אותו דף גמרא
יושבים כל הלילה אתה ואני
שלוות עולמים
פרדס חנה-כרכור
אקליפטוס ברוח
שורק בלוז כנעני

מאז שעזבת החושך גובר כאן
האור שלך מאיר עדיין זוהר
זה סיבוב הופעות מקומי
אתה יודע
אותו שיר כאב הולך וחוזר
ובאופק אחר
סביב שולחן השבת

יושבים כולם יחד
גם אתה ואני
שלוות עולמים
פרדס חנה-כרכור
אקליפטוס בודד
שורק בלוז כנעני

מאז שעזבת הרבה השתנה כאן
זה עולם אלקטרוני קצת קשה לדבר
ומילים כמו שלך
אף אחד לא אומר כבר
הנר שלך מאיר עדיין בוער
ובאופק אחר אחרי הופעה
נעביר בסיבוב זר קוצים ריחני
שלוות עולמים
פרדס חנה כרכור
אקליפטוס ענק
שורק בלוז כנעני

מאז שעזבת הרבה השתנה כאן
הנר שלך מאיר עדיין בוער.

במהלך טקס השלושים לבניה, שארגנו חבריו של בניה בבית הספר שרו את השיר בלוז כנעני.

קיר בית הספר
הניסויי, שבניה
וחבריו צבעו

הנצחה

המשפחה עשתה פרויקטים רבים להנצחתו של בניה:

הם הקימו **מצפור** בהר עוזרר לזכרו, מפני שבילדותו נהג לבלות עם אביו שעבד שם.

בנוסף לאחר מותו החלה המשפחה לשקם את **ואדי עין כרם** הסמוך לביתם. קהילת עין כרם נתרמה רבות לטיפול המקום, שכיום משמש כפינת ישיבה נעימה, ומאפשר לכל החפץ לשבת וליהנות שם.

השיפוצים בוואדי עין
כרם

הנצחה נוספת שעשו היא הדפסת **סט סידורים** מיוחד לעילוי נשמתו של בניה. סט הסידורים "יחודי בכך שהוא משלב שלושה סידורים, שנוסחיהם שונים, ובכך בעצם מחבר ביחד את חלקיו השונים של עם ישראל. בנוסף, המשפחה כותבת **ספר תורה** לזכרו.

במהלך שנת האבל המשפחה נהגה לקיים **ערבי שירה ניגון ולמידה**, מידי ראש חודש היה מגיע אומן שניגן ושר אדם שלימד שיעור תורה.

חברים של המשפחה, להקת עלמא, הוציאו **דיסק שהוקדש לבניה**. אחד הניגונים בדיסק הולחן במיוחד לזכרו של בניה, והוא נקרא: **"ניגון לבניה"**.

הרצון להמשיך את דרכו של בניה בעשיית הקולנוע ולהנציח את זכרו, הביאה את המשפחה להקים **קרן שמטרתה לעודד יצירה צעירה בקולנוע** על תכנים העוסקים בהווה הישראלית והיהודית. מידי שנה בשיתוף עם קרן אבי חי מעניקה הקרן פרס עידוד ליוצר צעיר, במסגרת תחרות על הסרט היהודי הקצר. התחרות נערכת בחסות הסינמטק ירושלים, ובסיומה נערך ערב לזכר בניה. בערב מוקרן הסרט הזוכה, ובנוסף מדבר אמן שיצירתו נוגעת בהווה הישראלית והיהודית.

בית הספר והחברים הקימו פינות הנצחה שונות לזכרו:

מגמת הקולנוע שבניה היה פעיל בה במיוחד נקראה על שמו. בכניסה לחדר יש מיצג אומנותי לזכרו ובו כתוב "לבניה תלמיד המגמה בבית ספרנו הייתה אהבה רבה לאומנות הקולנוע. כישוריו כשחקן וכיוצר התגלו כבר בכיתה ט', אז לקח חלק פעיל ומוביל במגמה. בכיתה י"ב בעיצומו של תהליך העבודה על סרט הגמר, נרצח בניה בפיגוע דמים בבוקר יום א' 22.2.2004 בדרכו לבית הספר".

מיצג לזכר בניה
בכניסה לחדר
מגמת הקולנוע

בנוסף לכך, הוקמו על ידי
החברים **פינת ישיבה**
ואנדרטה בכניסה לבית
הספר.

העירייה הקימה **אנדרטה לזכר הנופלים** במקום הפיגוע.

דברים ממלווה הפרויקט- צבי ישי

כששמעתי לראשונה על בחירת הבנות לעשות את ספר ההנצחה על בניה צוקרמן, התרגשתי. הרגשתי שיש כאן איזושהי הכוונה מלמעלה, כי בלי שתכננתי זכיתי להשתתף בהנצחת בנם של מויש ואילת שהם חברים של הורי.

הכרתי מעט את הסיפור של בניה עוד לפני העבודה על הספר, אבל אני מרגיש שבזכות כתיבת הספר והמפגש עם המשפחה, החברים והמורים, למדתי עליו דברים רבים, ואני מקווה שגם אלמד ממנו.

באישיותו של בניה נגע לליבי השילוב של תכונות שונות, שנראות כמעט כמנוגדות. בפגישה הראשונה עם סיפורו של בניה, ראיתי משהו מעוצמת החיים שהייתה לו, מהחופשיות, השמחה, הצחוק, ואהבת החברים, שהיו כל כך חזקים אצלו. הצחוק שלו היה פורץ מסגרות ומוסכמות, ובשביל לעולל את תעלוליו הוא היה צריך עזות של ממש.

מצד שני, הופתעתי לראות, שבניה היה בוגר, אחראי ורגיש. הוא היה דומיננטי ועזר בבית וטיפל באחיו הקטנים. גם כחבר הוא היה מסור, וגם בבית הספר המורים סיפרו על האחריות שהוא הקרין, ועל רגישותו לתלמידים צעירים.

ריגש אותי גם החיבור למשפחה, למרות השוני בין דרך החיים שבחר לעצמו, לבין דרכם של הוריו. החיבור הזה מראה בעיניי על הלב הגדול של בניה, ועל האמת הפנימית שלו, שנתנה לו לחיות בתוך כל מיני עולמות, ולא לפסול עולם אחד בגלל שהוא רוצה להיות קשור לעולם אחר. מתוך הסיפורים למדתי גם על הפתיחות והחיבוק של מויש ואילת כלפי בניה, ועל כך שהם נתנו לו באמת את החופש לחיות את חייו כפי רצונו, וקבלו אותו כפי שהוא, באהבה.

נקודה נוספת גדולה בעיניי היא ההשקעה של המשפחה בהנצחה של בניה. אני מרגיש שההנצחות השונות ממש נותנות לאורו של בניה ממשות במציאות, ומזכירות את שמו. מגוון הכיוונים שבהם המשפחה בחרה להנציח אותו - בין אדם למקום (בספר תורה, בסידורים), הצד של הקולנוע (בקרן לסרטים), הצד של הטבע והארץ (במצפור, בוואדי), (ודברים נוספים...), מדהים. אני מרגיש שבאמת, כפי שכתבה אילת בשיר, בעשייה הזאת הם מחיים את המתים.

אני מקווה שאלמד מבניה ליהנות מהחיים. לפעמים זה נראה, שכדי להיות בן אדם טוב צריך להיות 'ילד טוב', קצת מסכן ונעבעך. בניה לימד אותי, שאפשר להיות אדם מדהים, עם לב טוב, אוהב ומסור, ובכל זאת ליהנות מהחיים, לשמוח, לצחוק, ולעשות שטויות. בשמחה שלו הוא היה מחובר לטוב שיש בעולם, ואני מקווה שאלמד ממנו ללכת בדרך הזו.

כואב לי על ההפסד של כולנו מהירצחו של בניה בידי בני עוולה, ואני מקווה שבקרוב יגיע היום "ומחה השם דמעה מעל כל פנים".